#30
HIVERN 2015

Preu: 1€
Editen: Joves Comunistes del Poble Català

Tinta Roja

12 - 13 de març 2016 Madrid

congrés dels CJC

CONSOLIDAR LA JOVENTUT COMUNISTA, ORGANITZAR AL JOVENT, PREPARAR LA REVOLUCIÓ

~ Els **estudiants construeixen** un nou **sindicat estatal** després de gairebé 30 anys

~ Els **contractes de formació i pràctiques** o com **explotar** encara **més** la **joventut treballadora**

~ La importància de mantenir el **fil roig** de la Història. **Els CJC-JCPC i els seus Congressos.**

[...]

ÍNDEX

HIVERN 2015 |

EDITEN
Colectivos de Jóvenes Comunistas
D.L. AB-119/2012

CONTACTE
www.tintaroja.es
contacto@tintaroja.es

DIRECTOR
Cristian Ferrer

SUBDIRECTORS
Pedro Fernández
Rocío Negrete

DISSENY I MAQUETACIÓ
Alejandro Sanz
Pablo J. A. L

FOTOGRAFIA
Alejandro Sanz
David Alejandro Delgado
María del Mar
Judit Díaz

COL·LABORADORS
Adrián J. Bertol
Pau Román
Joan Pérez
P. Fernández
Alberto Sopeña
J.M.R
Antonio Sánchez
Domènec Merino
Jesús D. Redondo
Roberto Guijarro
A.S.G
L.C
Gonzalo Peña
Marina Gómez
Sócrates Fernández
Julio Díaz
Ezequiel Blanco
B.R
Vanessa García

RECOMANACIONS

ARXIU HISTÒRIC DELS CJC/JCPC

A l'any del nostre 30 aniversari dels CJC/JCPC estem treballant en la construcció de l'Arxiu Històric de la Joventut Comunista. En ell es troba l'evolució dels nostres òrgans d'expressió externs, des del Joventut fins a l'actual Tinta Roja, documents polítics de comissions, materials agitatius, etc. En definitiva com mitjançant el debat col·lectiu hem anat forjant aquesta eina de lluita per a la joventut combativa que som els CJC/JCPC. Visita la nostra web i consulta el nostre arxiu: www.archivo.cjc.es.

WEB D'ACTUALITAT I NOTÍCIES: TINTA ROJA

Per a estar contínuament a l'aguait de **les notícies** que ens afecten a la joventut i per conèixer **la posició dels joves comunistes** davant els temes de màxima actualitat, et recomanem **visitar diàriament** el portal digital de Tinta Roja: www.tintaroja.es

UNIDAD Y LUCHA

Enfront de la informació que els monopolis ens mostren a través dels seus mitjans, la classe obrera organitzada compta amb el seu propi diari: **l'òrgan d'expressió del Comitè Central del PCPE.** No deixis que et segueixin venent històries. UyL és el diari del Partit de la classe obrera, escrit per treballadors i per als treballadors.

CURIOSITATS

Sabies que hem arribat als 30 números de Tinta Roja?

El primer número de Tinta Roja es va publicar a l'octubre de 1997. Des de 1985 fins llavors la revista dels CJC **havia pres el nom de "Joventut".** Les publicacions de Tinta Roja es van mantenir de manera constant fins a l'any 2000, quan el número 5 de la revista tanca la primera etapa. Des de llavors fins a març de 2006 no es publicaria el sisè número, amb un format diferent que va durar fins al juny del 2008, moment en el qual es va adoptar un format més reduït que s'estendria fins al 2012.

El 2012, a més d'adoptar el format actual durant 12 números consecutius (del 18 al 30), **es va inaugurar el portal digital** que suposaria un nou salt en la difusió de l'opinió juvenil comunista. Avui només queda preguntar-nos: quin serà el futur de Tinta Roja? Sens dubte el treball continuarà en la perspectiva d'avanç que ha caracteritzat a la revista als últims anys.

Adrián J. Bertol

EDITORIAL

Ja hi ha data, durant els dies 12 i 13 de març se celebrarà el IX Congrés dels Col·lectius de Joves Comunistes/Joves Comunistes del Poble Català, un esdeveniment que serveix de colofó a tot el desenvolupament que hem tingut des del passat Congrés fins aquest i que servirà sens dubte per afermar les nostres posicions i enfocar la nostra activitat al treball directe braç a braç amb les masses juvenils de la classe obrera i els sectors populars.

En aquest Congrés a més es dotarà l'organització d'una nova direcció renovada i a l'ofensiva amb l'objectiu clar de millorar la ja de per si bona tasca de la direcció sortint i que ha permès situar els CJC/JCPC en una posició d'avantguarda en gran part dels conflictes que ha afrontat la joventut en aquests últims 3 anys.

Durant aquests anys hem afrontat junts gran quantitat d'atacs: el 3 + 2, la LOMQE, el Pla de Garantia Juvenil ... Que han trobat resposta per part de la joventut obrera articulant en un nou sindicat estudiantil estatal, a mobilitzacions contínues i cada vegada més nombroses a cada barri i a una major organització dels joves treballadors a tots i cadascun dels centres de treball.

A partir de març s'obrirà un nou període que no només involucra els militants del projecte del PCPE i els CJC/JCPC sinó que repercuteix a tota la joventut obrera, la qual està cridada encara més si és possible a prendre partit en la lluita i a ocupar un lloc de combat per posar fre a les agressions que des del gran capital s'estan produint contra els joves. Seria enganyar-nos dir que és un camí fàcil, una tasca senzilla, més aviat tot el contrari i és que l'única manera de revertir aquesta situació és que tots (començant per tu, estimat lector) ens organitzem allà on patim els atacs, al nostre institut, al nostre barri, al nostre treball, perquè, al cap i a la fi, **si no som nosaltres mateixos els que lluitem per recuperar el que ens pertany per dret no podem esperar que hi hagi altres que lluitin sota bandera aliena per defensar els nostres interessos.**

> SI NO SOM NOSALTRES MATEIXOS ELS QUE LLUITEM PER RECUPERAR EL QUE ENS PERTANY PER DRET NO PODEM ESPERAR QUE HI HAGI ALTRES QUE LLUITIN SOTA BANDERA ALIENA PER DEFENSAR ELS NOSTRES INTERESSOS

Els joves ja vam descobrir fa anys que ni PP ni PSOE defensaven els nostres interessos i és per això que el capitalisme s'ha dotat de dues noves eines, disfressades de renovadores però amb un "lleuger" tuf a vell: Ciutadans i Podem. Aquests partits a la seva curta etapa de vida han demostrat com, per molt que es venguin com a defensors de la ciutadania, no dubten a defensar aquelles estructures que ens han portat a la situació actual: Unió Europea, OTAN, Pla Bolonya ... Són molts els exemples que demostren que **aquests partits l'única renovació que proposen és la de l'explotació a la joventut sota noves cares.**

Nosaltres no proposem miracles, sabem que el nostre és un camí difícil, però no venem fum, no obstant l'objectiu de tan gran esforç no és altre que trencar les cadenes que ens oprimeixen i guanyar el món que ens pertany per dret com a treballadors i això bé val recórrer un camí estret.

ELS ESTUDIANTS CONSTRUEIXEN UN NOU SINDICAT ESTATAL DESPRÉS DE GAIREBÉ 30 ANYS

La majoria d'articles que escrivim al TintaRoja procurem que siguin interessants i que aportin una informació útil que no s'explica des d'altres mitjans. Si ets estudiant l'article d'avui és imprescindible que el llegeixis: anem a parlar de com durant el mes de desembre nombroses associacions d'estudiants grans i petites han establert les bases i s'han reunit, apartant les seves diferències, per a la construcció del veritable sindicat estatal d'estudiants.

Com ja he dit no sortirà per la tele ja que és una cosa important per al conjunt de l'estudiantat. **Per fi s'ha aconseguit articular una organització sindical estudiantil que pot arribar a qualsevol centre de l'estat** sota l'única premissa que sigui el propi estudiantat del centre el que vulgui defensar els seus drets, el que vulgui organitzar-se per millorar la seva situació diària i lluitar per conquerir un nou paradigma educatiu.

El congrés d'unitat celebrat a València la primera setmana de setembre facilita que les demandes estudiantils no s'aïllin en funció de províncies o comunitats autònomes, no es malinterpretin o divideixin en funció d'on vinguin i que no es tinguin en compte en dir que no representen al conjunt dels estudiants. Ara els estudiants es doten d'una sola veu i un sol puny per cridar les seves demandes i construir una educació a mida dels fills de la classe obrera.

Aquesta nova eina suposa un dur revés per als plans de privatització i mercantilització de l'educació a aquest estat, que els empresaris duen aplicant amb total impunitat des que als anys noranta sotmetessin al Sindicat d'Estudiants i fragmentessin la resta d'associacions estudiantils. L'estudiantat cansat de perdre els seus drets, de tolerar que els seus representants es riguin a la seva cara, ha dit "prou" i està prenent les mesures que garantiran que les seves demandes seran tingudes en compte, cansats de pagar cada dia més i més per una educació cada dia més devaluada que no els permet formar-se com a persones conscients, sinó, que els empeny a ser un engranatge més a la maquinària de grans empreses que només miren pels seus milionaris beneficis.

El nom de l'organització resultant d'aquest llarg procés és Front d'Estudiants i els seus integrants s'enfronten a uns reptes sense precedents. Si volem trobar exemples similars hem de viatjar molts quilòmetres al Canadà, Xile i Grècia o remuntar-nos enrere en el temps a temps del franquisme on l'església impartia la seva doctrina a les aules amb sang i guix. Hi ha molts exemples de victòria als centres educatius i de conquestes de drets estudiantils i totes tenen com a denominador comú una organització forta que amb militància capaç als centres d'estudis i reivindicacions de màxims veritablement necessàries per a l'estudiantat així com una relació estreta de treball amb la classe treballadora. El major repte d'aquest sindicat estatal és tenir un militant a cada aula, una organització a cada centre i una veu en cada racó d'aquest estat ja que el més determinant en aquest moment és estendre l'organització i ser capaç d'acumular forces que permetin plantar batalla per a la consecució d'una educació gratuïta, pública de qualitat i al servei del poble treballador.

Pau Román,
Responsable de Estudiantes de CJC

Les inundacions de la UPV...

... una conseqüència de la privatització de l'educació

Taller de la UPV inundat el 2 novembre 2015 després d'un temporal

Per als fills i filles de famílies treballadores que encara aconsegueixen superar els cada vegada majors obstacles per a poder estudiar, la realitat de la presència de les empreses privades als centres d'estudis pren moltes formes. **La inundació de l'edifici de tallers de la Facultat de Belles Arts de la UPV el passat 2 de novembre va ser una.**

Tant BBAA com Restauració i Conservació de Béns Culturals, els dos graus que s'estudien a aquesta facultat, mostren de per si importants barreres econòmiques, en haver de córrer l'estudiantat amb les despeses de gran part del material. Sumat a això, les infraestructures de què disposen estan cada vegada en pitjor estat, convertint-se així unes precipitacions una mica més abundants del que és habitual en motiu que se suspenguessin classes durant gran part de la jornada.

El fet que l'edifici estigués en tan mal estat que no hi hagués molta diferència entre l'aigua que queia a l'exterior i entre la qual es filtrava en forma de goteres s'agreuja si tenim en compte que aquestes aules-tallers estan plenes de tantes i tantes màquines amb les que ja de normal cal complir amb unes estrictes normes de seguretat.

Nombrosos tècnics han estat avaluant els danys des de llavors, però **queda palès que aquests no podrien haver estat possibles sense la reducció del pressupost per al manteniment de les infraestructures,** sense la cada vegada major presència del Banc Santander a la Universitat Politècnica de València ni altres tants atacs a l'educació. Ocasions com aquesta ens fan recordar la necessitat que tenim els estudiants d'extracció obrera i popular d'organitzar-nos i lluitar si volem optar a una educació pública, de qualitat i al servei del poble treballador.

L'FP privada...

... o com polititzar també la formació professional

Estudiant de FP treballant durant la seva formació

Amb la falta de places a FP, molts estudiants d'extracció obrera i popular busquen una sortida a l'FP privada. És realment una sortida?

A diferents articles s'ha abordat el desmantellament de l'educació pública que s'està duent a terme per l'estat al servei del capital mitjançant diferents eines com la pujada de taxes a nivells educatius com el de formació professional. A aquesta pujada de taxes l'ha acompanyat una política de gestió de nombre de places que no respon a les necessitats de l'estudiantat. Així, segons la Federació d'Ensenyament de CCOO **entre el curs 2003/2004 i 2013/2014, el creixement del nombre de centres que ofereixen places d'FP de Grau Mitjà ha estat de tan sols el 13,3%, quan l'alumnat, es va incrementar en un 50,6% durant aquest període.**

Molts estudiants, fills i filles de la classe treballadora, buscant poder accedir a un futur laboral digne i davant l'impediment de cursar una educació universitària, opten per realitzar els seus estudis de formació professional a un centre privat després de diversos intents fallits d'accedir a aquests estudis a un centre públic. La problemàtica és òbvia, **els alumnes que es vegin obligats a cursar aquesta formació a un centre privat hauran de pagar 10 vegades més que els seus companys i companyes del centre públic.**

A això se suma el següent, i és que **si l'accés a una beca del ministeri es feia un camí cada vegada més complicat per a l'estudiantat, per als obligats a cursar l'FP privada es fa un camí impossible de començar,** ja que dins dels possibles beneficiaris de la mateixa no es contemplen els que estudiïn a aquests centres, el que clarament agreuja la situació.

La resposta a la pregunta que es feia a l'inici de l'article és clarament no, **la sortida per als i les estudiants passa per organitzar-se i lluitar per una educació pública, de qualitat i al servei del poble treballador** que entre les seves reivindicacions contempli l'augment de les places a la Formació Professional pública.

Joan Pérez

La Història recent del Moviment Estudiantil a Madrid

La creació del Front d'Estudiants de Madrid passa per recollir recents experiències de la lluita dels estudiants madrilenys. Fem memòria.

Fa uns tres anys, es van forjar algunes associacions d'estudiants madrilenys de Secundària i FP, que avui podem afirmar van ser germen del Front d'Estudiants a Madrid. Al nord, el **Front Estudiantil de Sant Sebastià dels Reis i Alcobendas (FESA)** va arribar a coordinar més de cinc instituts diferents, amb mobilitzacions de gran importància a nivell local i fins i tot creant un espai formatiu per als estudiants, el Cercle d'Estudis Revolucionari. **El FESA va conscienciar a desenes d'estudiants, que realitzaven un treball reeixit als centres de la zona. Al sud, el Bloc Estudiantil de Madrid Oest (BEMO),** aglutinava diversos municipis, lligant la lluita concreta a la general i forjant així a veritables quadres del front. L'èxit d'ambdós projectes? La **direcció comunista, el treball diari augmentat per cent i una sèrie de prioritats polítiques i organitzatives clares.**

Així va arribar el moment de la coordinació regional, i tant BEMO com FESA van ser promotors d'aquest procés, en el qual mesos després es fundaria el **Bloc d'Instituts de Madrid** amb més de cinquanta estudiants.

A Universitats, el moviment estudiantil és més jove, amb vaivens depenent dels campus i facultats. A dia d'avui, el futur de l'estudiantat universitari madrileny passa per engreixar estructures com el Bloc Estudiantil d'Història de la UCM, el Bloc d'Estudiants de la URJC, el Bloc Estudiantil de Begonya i el Bloc Estudiantil de Somosaguas, associacions que ja pertanyen al Front d'Estudiants i que hauran d'estar a l'altura de les exigències estudiantils actuals.

Queda tot per fer, perquè Madrid és Madrid, i els més de 800.000 estudiants de la regió necessiten una eina per a lluitar per l'Educació pública, gratuïta i al servei de la classe treballadora.

P. Fernández

Desemmascarant a la Formació Professional Dual: poca formació i menor salari

Amb **l'aprovació de la LOMQE** el 28 de novembre de 2013 i la seva gradual posada en marxa durant els següents cursos als diferents territoris de l'Estat espanyol hem vist com apareixia, entre altres, una nova modalitat de Formació Professional: l'FP Dual.

Aquesta **FP Dual** es tracta d'una formació professional que es realitza en alternança entre el centre educatiu i l'empresa, amb un mínim d'un 33% d'hores de formació a l'empresa corresponent i que pot durar dos o tres anys.

De fet, els seus defensors argumenten que aquesta alternança suposarà una sèrie de beneficis ja que ajudarà els alumnes a conèixer més de prop el sector laboral per al qual s'estan formant a més de millorar la seva qualificació professional, la qual cosa facilitarà en teoria la seva futura incorporació al mercat laboral.

Tot això que a priori pot semblar positiu per a l'estudiantat ha de ser analitzat a consciència, fent-nos la pregunta de **a qui beneficia realment?**

Per a començar, cal destacar la dificultat que suposa per a la immensa majoria de la joventut el fet d'haver d'**alternar la formació a dos llocs diferents,** havent a molts casos de desplaçar-se amb un sistema de transport públic deficient que no cobreix les necessitats reals de seus usuaris. Això dificulta la compaginació de la formació amb altres activitats, especialment l'estar treballant. Encara que, ¿per què anava un jove estudiant d'FP a treballar a un altre lloc si li paguen en fer les pràctiques a l'empresa? Bàsicament perquè **paguen salaris de misèria, molt inferiors als de la resta de treballadors** normals que es parteixen el llom en les mateixes condicions, això suposant que el responsable decideixi assignar el lloc que li correspon segons la seva formació. I no contents amb aquesta mà d'obra tan barata i lucrativa per als empresaris, **¡el salari de l'estudiantat que tenen al seu càrrec depèn a la seva major part de l'Estat!** Encara que després **les matrícules de les FPs pugen** any rere any, i aquestes sí que les han de pagar l'estudiantat i les seves famílies.

Resumint, aquesta nova modalitat d'FP suposa una **mà d'obra pràcticament gratuïta per a les empreses,** en les quals els i les estudiants treballen com un més però a canvi de salaris de misèria alhora que les **empreses privades s'introdueixen cada vegada més a l'educació pública.**

Alberto Sopeña

Una alcaldessa que proposa de tot menys el que calia proposar

Malgrat les promeses de remunicipalització i d'una ciutat neta i impol·luta, Madrid segueix estant igual de bruta, raó per la qual sembla que l'alcaldessa ha decidit proposar tot el que se li acudeixi menys el que cal proposar.

Madrid està brut. A Madrid va a ajuntar-se tot el món, de tots els llocs i per diferents motius, i sembla que també van a ajuntar-se totes les escombraries. Tenim museus, monuments i tenim també burilles tirades, llaunes, papers i bosses plenes d'escombraries. Madrid està brut i per això **el nou Ajuntament va prometre que al desembre tindríem ja una ciutat "neta i resplendent" cosa que, evidentment, no ha passat.**

El 29 de setembre Manuela Carmena presenta els detalls de la negociació amb les empreses de neteja, que incloïa la contractació de 500 nous treballadors i la paralització de l'ERTO. Just després d'això, Ara Madrid, i malgrat estar inclòs al seu programa, anuncia que **la remunicipalització ja no és una prioritat de l'Ajuntament.** Posteriorment ens assabentem **que els acords de les negociacions no s'han complert tal com s'esperava,** ja que de les quatre empreses concessionàries del servei de neteja (FCC, Ferrovial, OHL i Sacyr) només FCC i Ferrovial van donar dades concretes de contractació, els quals ni tan sols han començat a posar-se en pràctica.

A partir de llavors comencen les declaracions i ocurrències de Carmena referent a la neteja: **concursos per a nens de recollida de burilles, pares i mares netejant escoles o universitaris netejant com a voluntaris.** Més enllà de l'extraordinari de les propostes, el que realment amaguen és **un intent per a substituir, mitjançant el treball voluntari, les enormes necessitats d'efectius que hi ha a Madrid.**

La gestió d'Ara Madrid amb la neteja demostra que **les bones paraules no són suficients,** sobretot després de comprovar com **dos dies després de les eleccions, OHL i Sacyr anuncien la reactivació de l'ERTO,** deixant en paper mullat aquells suposats acords. De res serveixen les estranyes propostes, que a més desvaloritzen un treball professional i que ha de ser remunerat, si es deixa a les empreses fer i desfer al seu antull i si no es fa **el que es necessita a Madrid i el que reivindiquen els treballadors: contractacions i remunicipalització.**

J.M.R

Fals autònom, veritable explotació

Aquesta "nova" modalitat s'ha estès al mercat laboral del país, i és una expressió de l'abaratiment de la força de treball.

Aquest format vincula al treballador amb l'empresa mitjançant un contracte mercantil; el qual representa un veritable avantatge per a l'empresa. Mitjançant aquest contracte, l'empresa s'eximeix de pagar la seguretat social, vehicles, o eines per a la realització de la feina que per descomptat van a càrrec del treballador. A més l'empresa compta amb **el somni de tot patró: l'acomiadament lliure.** Doncs l'empresari no ha de notificar amb antelació la fi de la relació amb el fals autònom, ni tampoc abonar la liquidació. D'altra banda l'empresari eludeix qualsevol responsabilitat de pagar baixes, vacances, o permisos com el de maternitat.

Això suposa una nova expressió no només de l'abaratiment de la força del treball, sinó també pel que fa a les responsabilitats de l'empresari, el qual no estarà regulat per cap conveni col·lectiu, o llei laboral. Tan sols regirà la posició de força de l'empresari enfront del treballador completament desproveït de protecció, que en una condició de necessitat i amb unes taxes de treballadors en atur tan elevades, no tindrà opció a "negociar" aquesta nova forma d'explotació, el que als treballadors se'ns ha "venut" com a flexibilitat al mercat laboral, però el **que en la pràctica significa remuntar els beneficis dels empresaris, col·locant als treballadors sota la seva bota.**

Segons l'EPA hi ha **270.000 treballadors en aquesta condició de frau** de llei al país, sobretot a sectors com el dels comercials, o els instal·ladors de telecomunicacions, **cal recordar en aquest últim cas la lluita dels treballadors subcontractats per Movistar,** on la gran majoria d'ells es trobaven en aquesta situació.

Davant d'aquesta situació de decadència del capitalisme, on la classe dominant necessita remuntar el seu guany a través d'un procés creixent d'explotació sobre la majoria del poble treballador, no queda una altra opció que **organitzar-se i lluitar en cada centre de treball** contra els atacs del capital sobre aquells que tot ho produeixen, la classe obrera.

Antonio Sánchez

La lluita de Valeo,
un nou **atac** a la **classe obrera**

Fa ja unes quantes setmanes, al novembre, els treballadors de la planta de VALEO de Martorelles (Barcelona) decidien aprovar, reunits en assemblea, la proposta d'acord del comitè d'empresa per posar punt i apart a la lluita que van iniciar el juliol contra els amos de l'empresa. Amb aquell acord, els obrers aconseguien paralitzar pel moment els intents de la patronal de desmantellar la fàbrica amb el conseqüent desplaçament forçós dels empleats cap a Saragossa.

La lluita va durar mesos. I no era la primera vegada. Ja en el passat s'havien desenvolupat seriosos conflictes amb la direcció, que amenaçava amb donar el cop que finalment va executar aquest estiu. La jugada no li va sortir bé a la patronal, doncs els treballadors es van reunir en assemblea i, fidels a les seves pròpies decisions, van decidir lluitar.

Una de les claus per la victòria va ser precisament aquell element: **la unió dels treballadors als seus propis òrgans per la presa de decisions, al marge de la afiliació sindical de cadascun d'ells.**

L'estratègia de l'empresa VALEO, que pretenia tancar la fàbrica de Martorelles sota l'excusa d'una pretesa falta de rendibilitat, s'emmarca en **un procés general de mobilitat constant del capital al llarg i ample del país** i del món en busca de la major obtenció possible de beneficis.

Els empresaris mouen els seus diners allà on més els renda en cada moment. A aquella lògica respon la mobilitat del capital de la industria des d'Espanya cap als països, per exemple, asiàtics que hem observat en les últimes dècades i al mateix motiu obeïa la intenció de moure les màquines i els treballadors de VALEO Martorelles cap a Saragossa, **on actualment les condicions laborals de la plantilla són pitjors** i per tant la possibilitat d'obtenció de guanys per part de l'empresari és major.

Per sort, l'organització i lluita dels treballadors va aconseguir parar, ni que sigui de moment, les maquinacions de la patronal.

Domènec Merino

Les *festes* de *Nadal*,
temporalitat extrema per als joves treballadors

Els treballadors joves accedim en aquesta època a un treball precari i del que, un cop passat el nadal, ens veiem expulsats del nostre centre de treball.

Durant els dies nadalencs veiem com molts joves accedeixen a un lloc de treball generat per aquestes festes. Segons dades de la CEOE la contractació nadalenca durant aquest curs ascendirà un 40% respecte a l'any anterior però, què ens trobem els joves treballadors quan arribem a aquest lloc de treball?

No ens trobem una altra cosa més que la veritable cara del capitalisme durant aquests dies festius, jornades interminables en què els treballadors acaben extenuats, salaris de misèria que no arriben a cobrir ni una escassa part el treball realitzat i, un cop finalitza la temporada nadalenca, ens expulsen del nostre lloc de treball on fins a la següent època de pujada de la demanda no serem necessaris. Això es veu molt clarament a sectors com l'hostaleria (a causa de l'augment de la demanda) i especialment al sector del comerç a causa del caràcter obertament consumista que tenen aquestes festes.

També cal destapar com aquesta temporada és usada pel govern de torn per amagar les xifres de treballadors sense un lloc de treball fix, i amb això enganyar al conjunt de la classe obrera sobre la possibilitat que el sistema capitalista pugui resoldre les necessitats del conjunt de la població del país. És precisament la temporalitat que caracteritza aquest període **el model que el capitalisme vol imposar, treballar moltes hores i pagar les menys possibles,** extraient així un gran benefici per part del patró de torn.

La temporalitat ens impossibilita als joves treballadors la possibilitat de realitzar una vida plena, no ens permet la independència econòmica ni la possibilitat de tenir una família. Així mateix la temporalitat dificulta la lluita sindical i la creació de Comitès d'Empresa des dels que protegim els nostres drets.

Jesús D. Redondo

Els contractes de formació i pràctiques

o com explotar encara més la joventut treballadora

La legislació laboral ens reserva als joves una varietat de contractes que ens sumeixen en la precarietat, com són els contractes per a la formació i l'aprenentatge i els contractes en pràctiques. En aquest article els analitzem, així com la idea base sobre la qual s'assenta la seva justificació.

Si la legislació laboral a Espanya ja sumeix a tota la classe treballadora de per si en la precarietat, amb contractes temporals, contractes per obra i serveis, falsos contractes indefinits sense cap garantia... existeixen també una sèrie de contractes dedicats especialment a joves a la recerca d'alguna titulació o d'adquirir algun tipus d'experiència laboral. Són els **"contractes per a la formació i l'aprenentatge"** i el **"contracte en pràctiques"**.

Els joves que poden ser emprats amb un contracte per a la formació i l'aprenentatge són tots aquells **que no tinguin un títol de formació professional o certificat de professionalitat,** i que per a la seva adquisició hauran de treballar amb un contracte d'aquest tipus, amb l'objectiu, diuen, que complementi els seus estudis amb treball pràctic a l'empresa.

En canvi, els contractes en pràctiques, segons la legislació actual, van destinats a joves que estiguin "en possessió de títol universitari o de formació professional de grau mitjà o superior o títols oficialment reconeguts com a equivalents". És a dir, **és un contracte destinat a joves que ja compten amb un títol oficial i que necessiten més experiència** d'acord a la seva titulació, amb l'objectiu de trobar posteriorment un lloc de treball relacionat amb la seva titulació.

Sense entrar a considerar la flexibilitat que la contrareforma laboral de 2012 va donar als empresaris per a la utilització d'aquests contractes (ampliació a 30 anys la seva edat d'aplicació, possibilitat que les ETT l'utilitzin, bonificacions fiscals que equivalen a espoliar les arques de la Seguretat Social etc.), la veritat és que **constitueixen mesures d'atac dissenyades específicament contra la joventut treballadora** que busquen deteriorar encara més les seves condicions laborals, atès que en la pràctica no constitueixen cap "oportunitat" sinó l'ocupació en pitjors condicions que la resta de treballadors, quan a més tots sabem que a la seva major part fan la mateixa feina que qualsevol altre empleat.

> DEFENSEM COM A REIVINDICACIÓ BÀSICA QUE LA FORMACIÓ DELS JOVES EN LES EMPRESES CORRI A COMPTE DELS EMPRESARIS

No obstant això, fins i tot prescindint de l'anterior, la veritat és que aquestes modalitats de contractes s'assenten sobre la idea perversa que el treballador ha de guanyar menys si no té experiència, perquè "aporta menys a l'empresa". És a dir, dóna per fet que la formació dels treballadors no ha de córrer a compte de l'empresa sinó a compte del treballador. No obstant això, al capitalisme, si la formació dels treballadors a les empreses té per objectiu que els empresaris obtinguin mà d'obra qualificada de la qual extreure els seus beneficis mitjançant l'explotació, com a comunistes **defensem com a reivindicació bàsica que la formació dels joves en les empreses corri a compte dels empresaris,** defensant que tinguin les mateixes condicions laborals i remuneració que qualsevol altre treballador. En un sistema basat en l'explotació, la nostra formació i qualificació serveix per a valoritzar el capital de l'empresari, de manera que defensem el mateix salari per a tots els treballadors, inclòs per a aquells que encara no tinguin experiència laboral.

Roberto Guijarro, Responsable de Movimiento Obrero del Comité Central de los CJC

Quin model sanitari necessiten els joves del nostre país?

Durant la campanya electoral hem pogut escoltar les diferents propostes dels partits polítics que es presentaven a les eleccions del 20D. Es cridaner escoltar a l'Albert Rivera a un dels seus tants mítings, o a la Inés Arrimadas al programa de ràdio "Carne Cruda" defensar una sanitat pública, gratuïta i universal. Però és or tot el que relleuix? O hi ha trampa dins del seu discurs?

Endinsant-nos en el seu programa electoral, podem veure com s'hi amaguen les mateixes polítiques restrictives portades a terme pel PP durant els últims anys. En el seu programa es veuen odes a la sanitat pública, a la universitat de la mateixa, a la necessitat de que sigui un dret per tots i per totes, etc. Però a l'hora de defensar la seva proposta i preguntar-los qui té dret a la sanitat, es quan cau la màscara. Per exemple, **Ciutadans proposa pels immigrants que no posseeixen permís de residència o no tenen permís de treball, la sanitat universal encara que amb "però"**, aquell "però" fa que el seu model sanitari perdi tota la universalitat que ells mateixos proposen. Ja que, **deixen sense cobertura sanitària a tots aquests treballadors i treballadores immigrants que es troben en aquella difícil situació.**

Deu ser que el trinomi pública-gratuïta-universal no és qüestionat per cap partit polític. Però a l'hora de la veritat, només hi ha una proposta política i econòmica que realment sigui acord amb aquell sistema sanitari. **No és possible que tinguem un sistema sanitari supeditat al avanç científic amb interessos d'empreses privades.** No és possible tenir un sistema sanitari que doni la mateixa atenció sanitària a tota la població, mentre existeix la sanitat privada que permet que un empresari accedeixi a més serveis i més ràpid que la resta de la població.

La joventut necessitem un model sanitari exclusivament públic, gratuït i universal. Un sistema sanitari basat en la promoció de la salut i en la prevenció de la malaltia. **On els interessos privats no tinguin cabuda..**

A.S.G

Marxa a la base militar de Morón, contra les bases militars de l'OTAN a Espanya.

Les noves maniobres de l'OTAN, antesala de la guerra que ens espera

La passada tardor ha estat carregada de notícies. Hem patit una sequera que ha buidat els embassaments, assecat les muntanyes que després s'han incendiat al nord d'Espanya i ha augmentat la contaminació fins límits insostenibles a ciutats com Madrid. Hem estat bombardejats amb nous casos de corrupció i hem assistit a tots els formats de debat possible per escoltar les promeses de diferents partits, com si d'una subhasta es tractés.

El que curiosament ha trobat escassíssim eco mediàtic han estat les maniobres de l'OTAN, **Trident Juncture,** que han ajuntat en el nostre país a desenes de milers de soldats, acompanyats dels seus blindats i els seus efectius aeris, coordinant en aquestes accions a forces d'una trentena de països. **D'això poc o res s'ha dit de la campanya, el qüestionament de l'OTAN no ven,** per tant cap partit del nou bipartidisme a quatre ho ofereix.

Però, estem assistint a la crònica d'una guerra anunciada. Una guerra a gran escala, perquè **pau no n'hi ha en aquest món des de fa massa temps.** Les majors maniobres militars de l'OTAN tenen molt a veure amb la crisi econòmica per la que els monopolis perden cotes de benefici i només poden fugir cap a davant, explotant més als treballadors i saquejant més i més violentament als pobles del món. **Però hi ha monopolis enfrontats pel mateix tros del pastís, ho podem veure clarament a Ucraïna i ho veiem a Síria.** Les potències imperialistes discuteixen, xoquen i xocaran, és inevitable. El que la British Petroleum (BP) o la Shell volen es contrari al que desitgen Gazprom, per posar un exemple.

Aquestes maniobres de l'OTAN no són per preparar una guerra de rapinya com a Afganistan, Iraq o Mali. **Són per preparar la guerra a gran escala, enfrontant-se a altres potències imperialistes com Rússia o la Xina** i posant als nostres soldats i al nostre poble com carn de canó que res val. Només recordar que la II Guerra Mundial va venir precedida de la crisi del 29... ¿coincidència?

La XIX Assemblea General de la FMJD de La Havana, la joventut de tot el món unida contra l'imperialisme

Del 9 al 12 de novembre els col·lectius de Joves Comunistes – Joves Comunistes del Poble Català vam assistir com a delegats a la XIX Assemblea General de la Federació Mundial de la Joventut Democràtica (FMJD), a la Havana. La Unió de Joves Comunistes de Cuba (organització amfitriona), va albergar en el cor de la seva revolució a més de 130 delegats i delegades internacionals en representació d'unes 80 organitzacions provinents de més de 35 països.

La Assemblea General de la FMJD construeix el seu màxim òrgan de decisió, sent un espai on totes les organitzacions juvenils membres i convidades debaten i decideixen quines seran les properes línies d'actuació en els propers anys respecte la lluita de la joventut. També es decideix la composició dels seus òrgans directius mundials i regionals en base a un balanç de tota la feina realitzada en l'últim període.

Per tant, coincidint amb el 70 aniversari de la fundació de la Federació, **la capital de Cuba es va convertir en centre de discussió política mundial en el que pertoca als drets de la joventut**, les lluites contra les guerres, per la pau duradora i les transformacions socials.

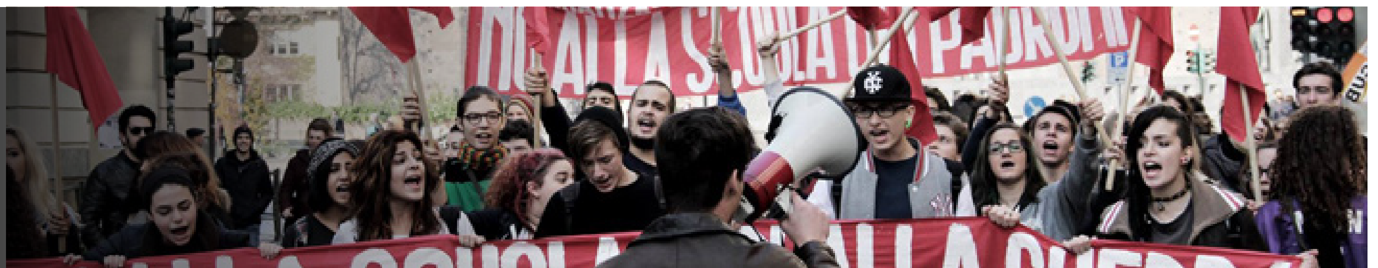
En els seus 70 anys d'existència, la FMJD, com una de les organitzacions juvenils més importants a nivell mundial, ha patit grans canvis condicionats en gran mesura pel canvi en la correlació de forces a nivell internacional. No obstant, **el seu caràcter antiimperialista, solidari i revolucionari s'ha mantingut en el temps**, podríem dir per tant, que l'esperit s'ha mantingut intacte.

El programa de l'Assemblea General va ser molt atapeït però sens dubte molt profitós. Durant la nostra estància vam poder conèixer breument el país tant en el cultural com en el polític: aprenent en diverses trobades amb els CDR de la capital, gaudint de la Gala Cultural pel 70 aniversari de la FMJD o aprenent del caràcter internacionalista a la Revolució cubana en el Campament Internacional "Julio Antonio Mella".

De la mateixa manera, vam participar en **intensos debats sobre les situacions regionals de cada respectiu continent,** sobre el perill d'una nova guerra generalitzada a gran escala, sobre els drets de la joventut treballadora i estudiant **o sobre la major virulència i agressivitat que està desencadenant el sistema imperialista mundial contra els pobles que s'alcen i lluiten pels seus drets** i la seva pròpia sobirania, entre altres temàtiques.

Per últim, en el poc temps lliure que vam aconseguir arravatar a la terra d'en Martí, vam aprofitar per realitzar intercanvis amb les delegacions internacionals d'altres països amb la finalitat de compartir amb major profunditat les diverses situacions de la joventut en el món i amb la intenció de coordinar i articular la lluita comuna de la joventut revolucionaria del món contra l'imperialisme i l'explotació.

L.C

Avança la lluita del PAME i dels treballadors a Grècia

Des de les passades eleccions gregues del 20 de setembre en les que SYRIZA va pactar amb els nacionalistes d'ANEL, van tenir lloc unes mobilitzacions antimonopolistes i populars que van finalitzar amb la convocatòria de **dos Vagues Generals en menys d'un mes contra les polítiques que segueixen explotant i asfixiant a la classe obrera grega,** implantades per la socialdemocràcia de SYRIZA com un mer braç executor dels dictàmens de la Troika (UE-BCE-FMI).

Les jornades de vaga general dels dies 12 de novembre i 3 de desembre van estar dirigides pel PAME (Front Militant de Tots els Treballadors) junt a treballadors autònoms i petits comerciants, camperols, les dones obreres de la Federació Grega de Dones i els estudiants del MAS.

Aquestes mobilitzacions reclamaven al govern de Tsipras la **necessitat d'una vertadera Seguretat Social gratuïta pels treballadors, el cessament immediat de totes les privatitzacions i les retallades, o el final dels impostos sobre les famílies treballadores** entre altre coses, tot això recollit en el tercer memoràndum que el Govern de SYRIZA va firmar el juliol de 2015.

Gonzalo Peña

"Fedeli alla nostra storia. Avanti fino alla vittoria"

El Fronte della Gioventú Comunista és una organització juvenil creada el març de 2013 que, seguint el fil roig de les millors tradicions revolucionaries a Itàlia, està avançant amb decisió cap un futur millor per la joventut obrera del seu país.

El Partit Comunista d'Itàlia va ser el partit més gran de tota Europa. Pier Paolo Pasolini escrivia que era **"com el país en el país (...)** un país net en un país brut, un país intel·ligent en un país idiota". Els seus **militants van deixar gravades en la història enormes gestes,** des de les primeres grans mobilitzacions i vagues obreres, fins la resistència partisana.

Avui la joventut italiana té una organització juvenil que recull la il·lusió, el compromís i la fermesa ideològica d'aquells comunistes: El Fronte della Giuventú Comunista. Una organització que malgrat la seva recent creació augmenta cada dia pel seu intens treball als col·legis, escoles, universitats, barris i centres de treball d'Itàlia. En definitiva, que **recullen el millor llegat revolucionari no només de paraula, sinó essencialment demostrant-ho cada dia amb fets i esforç. Com diu el títol, els joves obrers italians tenen en el Fronte la seva organització perquè fidels a la seva història, avancen fins la victòria.**

J.M.R

La importància de mantenir el fil roig de la Història. Els CJC-JCPC i els seus Congressos

Al març de 2016, els Col·lectius de Joves Comunistes – Joves Comunistes del Poble Català estem convocats a celebrar el nostre 9è Congrés des de la fundació de la organització, 30 anys enrere.

Aquest congrés es converteix en una fita important en la història del moviment comunista juvenil a Espanya, consolidant la Joventut Comunista en tots els aspecte –intern, ideològic, intervenció de masses- després de molts anys de feina en la recomposició de la organització, de lents però imparables avenços i sobretot, de conèixer i estudiar el nostre passat per sobreposar-nos a les dificultats que hem travessat en aquests 30 anys.

La nostra història comença amb el mateix Congrés d'Unitat dels Comunistes que dóna lloc al nostre Partit, que ja en les seves deliberacions i acords **plasma la necessitat de dotar-se d'una Joventut Comunista, materialitzant-se el gener de 1985.**

En aquell moment, milers de joves comunistes que ja formaves part de les files del PCPE estaven organitzant-se en diferents expressions que havien sorgit a la vora del Partit fundat a primers de 1984.

El primer congrés es va convocar el desembre de 1986, on van participar més de 400 delegats en representació de totes les organitzacions de base dels CJC. Durant aquest primer període fins la celebració del 2n Congrés el 1990, la organització afronta des de la seva pròpia estructuració, treball en el moviment estudiantil, en el moviment obrer i en el moviment antiimperialista fins els intents de liquidació de finals dels 80, de la mà del sector del Partit que influenciat per les tesis contrarevolucionàries de la Unió Soviètica i els països de l'est europeu, pugna per acabar amb la organització partidària i juvenil.

Des del 2n Congrés celebrat el 1990 fins el 6è Congrés , passen quinze anys plens de dificultats però també d'un continuat aprenentatge de la militància. La organització passa per moments crítics a la vora de la seva pròpia desaparició, **però amb gran esforç militant de desenes de quadres joves s'aconsegueix estabilitzar els CJC, recuperar en bona part la organicitat entre les estructures intermèdies** i començar a posar les bases per sortir de la trinxera en la qual les condicions –internes i externes- dels convulsos finals dels 80 i principis dels 90 ens havien obligat a prendre.

El 2005 es celebra el 6è Congrés, a partir del mateix podem dir que acaba el "període especial" en el que la organització havia estat sumida gran part de la seva curta vida. **Pren cos l'esforç orgànic i ideològic, amb la convocatòria de Conferències d'Organització i Finances i la recuperació de les Escoles de Formació "Trifón Medrano". Es torna a editar l'òrgan d'expressió "Tinta Roja"** després de diversos anys i es comença a imprimir un estil de treball en els col·lectius de base on prima la planificació de les activitats, la discussió política i el treball organitzat en els fronts de masses. Es recupera el treball internacional en la Federació Mundial de la Joventut Democràtica, es participa en Moviment dels Festivals de la pròpia Federació i **també es comença a aguditzar la persecució política cap a la nostra organització, amb el processament de tres militants a Barcelona.**

Cap a finals de 2009 la organització està en condicions d'organitzar el seu 7è Congrés, que continua en la línia de recuperació i avanç anterior. Els CJC anem recuperant presència en el conjunt dels territoris del país, experimentant un creixent desenvolupament quantitatiu. Durant aquest període, els CJC ens convertim en l'eix polític-ideològic sobre el qual diferents organitzacions juvenils que es reclamen comunistes –principalment aquelles que van ser expulsades de les UJCE als anys 90- comencen a pivotar.

De la mateixa manera que finalitzant el període anterior, l'increment de l'activitat política i la creixent influència entre la joventut té com a mostra la repressió, amb la detenció de diversos militants asturians dels CJC i del PCPE sota la llei antiterrorista. Un seriós avís que serveix com alarma de que el propi capitalisme es resistirà en tot moment a que els comunistes avancin en el seu projecte polític.

L'etapa actual s'inicia amb el nostre 8è Congrés, celebrat a Madrid durant el mes de març de 2013. L'anàlisi més concret de l'etapa actual convé que es faci més endavant, des d'una distància prudent per no caure en apriorismes de qui escrivim aquest article.

Però sí que podem assenyalar que ha sigut un període ric en ensenyaments de tot tipus. **Es va donar més importància en el "gir obrer" i la intervenció prioritària entre el moviment obrer juntament amb l'objectiu estratègic d'impulsar el sindicat estudiantil.** En l'àmbit organitzatiu, s'ha aconseguit estructurar amb èxit la organització a tots els nivells, comptant amb presència organitzada i amb capacitat de treball a tota Espanya. La sectorialització, esbossada en el 8è Congrés i desenvolupada en la IV Conferència d'Organització i Finances ens ha permès suplir dèficits organitzatius en moltes realitats on la intervenció política és creixent.

Amb tot això, arribem a l'antesala del 9è Congrés, 31 anys després del naixement dels CJC. Des de la fundació de la primera Joventut Comunista el 1921 fins al gener de 1985 i ara fins els nostres dies, un fil roig ha recorregut tota la nostra història. Un fil roig que ens ha llegat generacions de joves, des de presons, des de la guerra contra el feixisme, des de la clandestinitat, des de l'exili, des dels moviments de masses, des del moviment obrer i el moviment estudiantil amb una cultura militant i una fermesa en els principis que a**vui ens ha permès seguir construint la Joventut Comunista que els joves del nostre país necessiten.**

Visca el fil roig de la nostra història!

Sócrates Fernández – Secretari General dels CJC

Marina Gómez – Responsable d'Organització del Comitè Central

La importància d'una promoció

Durant el primer semestre de 2015, al voltant d'un centenar de joves militants dels CJC-JCPC van promocionar al Partit reforçant un bon nombre de cèl·lules dels nostres pobles i ciutats i contribuint per tant al desenvolupament organitzatiu i polític del projecte comunista en l'Estat espanyol.

Un esdeveniment d'extraordinària importància que es ratificarà com una clara tendència de treball dels CJC-JCPC, després de la realització del seu 9è Congrés en el que un altre bon nombre de joves comunistes que han desenvolupat tasques de direcció a diferents nivells en la organització, deixen les seves responsabilitats de la Joventut Comunista i passen a exercir el seu treball militant al Partit.

La importància d'aquesta promoció s'explica per si mateixa, però cometríem un greu error si, per la dinàmica del treball quotidià i la tirania de l'urgent, deixéssim de valorar alguns aspectes més importants per, entre altres coses, treure aprenentatges que ens ajudin en les properes promocions que segur tornaran a preparar-nos els CJC-JCPC i que, avui ja, es converteixen en la millor garantia de futur que tenen el Partit Comunista a Espanya.

Aquesta és la promoció més important en moltes dècades en qualsevol dels projectes auto-denominats comunistes a Espanya durant aquest període. Des del triomf de l'euro-comunisme i la institucionalització del treball polític del PCE, la joventut, -no només en aquell partit- va deixar de ser concebuda com una cantera de militants del Partit i va ser considerada com un espai polític absolutament diferenciat que, en la majoria dels casos, només es mostrava útil per la batalla interna i la promoció de vividors de la política, amb el resultat pràctic d'aconseguir allunyar de la lluita obrera i popular a milers de joves que, vinculant-se amb entusiasme a les diferents sigles juvenils comunistes, les acabaven abandonant decebuts i sense haver tingut la més mínima oportunitat de formar-se com a comunistes.

La no identificació conscient de la Joventut amb el Partit, renegant del principi organitzatiu comunista de que Partit i joventut són dos expressions d'un mateix projecte polític, va aixecar un dic entre ambdues que es va convertir en un mur infranquejable per la majoria de la militància juvenil. Potser el gran pas endavant que la nostra Joventut ha sabut donar en els seus 30 anys de vida, amb resultats pràctics, substancials i concrets en l'últim període, és haver derrocat aquella barrera i haver aprofundit en la idea que **la militància juvenil només és un període previ al compromís organitzatiu amb el Partit**. Expressió inequívoca de la consolidació d'una cultura organitzativa de Partit madura capaç d'educar a la seva militància en un compromís militant vital sense límits d'edat.

Junt a aquesta cultura de Partit imprescindible per assumir la responsabilitat de prendre el carnet del Partit, en aquests/es joves comunistes, s'acredita també la necessària experiència de treball de masses i un nivell de formació política i ideològica que acaben conformant-los com a militants de Partit. En la sabia combinació d'aquests tres factors imprescindibles i la seva interiorització progressiva per la militància dels CJC-JCPC està l'èxit d'aquesta generació de comunistes que en un percentatge gens menyspreable és capaç de consolidar la militància per sobre de tots els factors socials i ideològics externs que conviden a no fer-ho.

Per tot això i assumint sense temor a equivocar-me, la alta responsabilitat de parlar en nombre de la militància del Partit, serveixi aquest breu article com a reconeixement als CJC-JCPC per tota la feina realitzada per arribar fins aquí i la nostra més sincera benvinguda a tots aquells/es joves comunistes que s'incorporen al Partit. Vivim en un moment històric en el que, fruit de la crisi estructural i general del capitalisme, som testimonis d'un desenvolupament accelerat de la lluita de classes que fa del vostre compromís i aportació militant un desenvolupament polític i organitzatiu del Partit, un element fonamental pel compliment de la nostra tasca de Vanguardia del proletariat.

En el Partit del que ja formeu part, desenvolupant a qualsevol nivell les més diverses tasques internes i de treball de masses, teniu un espai pel vostre desenvolupament integral com a revolucionaris/as i, conseqüentment, per, com treballadors i treballadores conscients i organitzats, aportar amb aquest compromís de lluita per tota la vida, el vostre gra de sorra a la titànica lluita pel final de l'explotació i la construcció del Socialisme i el Comunisme que van iniciar els nostres germans i germanes de la Comuna.

Benvinguts/des al Partit Comunista dels Pobles d'Espanya.

Julio Díaz

Organitzar-se sota el centralisme i la democràcia per vèncer

El centralisme democràtic és el model organitzatiu propi del Partit Comunista, i està **dirigit cap a la conquesta del poder polític per parts de les majories treballadores.**

El centralisme democràtic no és una invenció extreta dels caps dels clàssics, **sinó un producte de les observacions que van realitzar aquests en el si del moviment obrer**, de com el proletariat prenia les decisions i després les executava.

Per tant les característiques del centralisme democràtic, que emanen de la pròpia lluita de classes, fan d'ell l'eina més útil per la construcció d'una societat sense classes. Per entendre-ho ens centrarem en els seus dos elements centrals amb l'objectiu d'introduir posteriorment un debat clau en el moment actual.

La combinació del centralisme i la democràcia

El centralisme i la democràcia tenen una relació bidireccional, s'enriqueixen mútuament. La democràcia és exercida en cada òrgan política –des dels inferiors com la cèl·lula fins els superiors com el Congrés o el Comitè Central-. Les decisions en aquests òrgans es prenen a través dels debats i la presa col·lectiva de decisions. Quan tanquem una decisió de manera col·lectiva aquesta ha de ser defensada i desenvolupada pel conjunt de la militància. Apareix aquí la centralitat del nostre model. Les decisions que es prenen en òrgans inferiors han de desenvolupar en el seu àmbit les preses en els òrgans superiors. És en els òrgans superiors on més es concentra la democràcia, doncs en ells han participat, d'alguna manera, tota la militància. **És així com ambdós elements es fonen i combinen, aconseguint un equilibri segons les condicions de lluita que permet el desenvolupament sa del projecte comunista.**

Altres elements indispensables són **l'exercici de la crítica i l'autocrítica,** la disciplina conscient, la revocació de mandats i els principis de direcció col·lectiva.

Altres models incapaços d'organitzar les lluites

El Partit Comunista pretén remoure les bases del sistema de dominació en el que actualment vivim, i liderar la construcció d'un model econòmic, polític i social diferent. Tot això requereix de la organització de les lluites, la vinculació entre totes elles i la direcció de les mateixes cap a la superació del capitalisme. Per això **és necessari un Partit Comunista amb serietat i fermesa en el compliment dels mètodes d'organització i de treball.**

Per il·lustrar la importància del model organitzatiu del Partit Comunista posem uns exemples d'organitzacions amb objectius diferents, i que per tant es doten de formes organitzatives diferents. És el cas dels cercles de Podemos, o la multitud de partits i corrents dins d'Izquierda Unida i el PCE.

La fundació de **Podemos** va correspondre a un grup d'intel·lectuals i a la organització Izquierda Anticapitalista (IzAn). Ja des del seu propi origen ha manifestat problemes de "governabilitat" en les seves files, amb lluites pel control de la direcció entre els intel·lectuals i IzAn. La contradicció es va resoldre en favor dels intel·lectuals anul·lant la doble pertinència a qualsevol partit polític, tancant així el camí a la direcció no només a IzAn sinó també a certs sectors del PCE i IU en un possible futur.

Podemos va optar per la organització en base a cercles, en els quals no és requisit ser militant de Podemos per participar-hi. Això obre les portes a una alta autonomia d'aquests, que **a la pràctica permet funcionaments contraposats a diferents nivells,** doncs no implica una disciplina conscient cap a les posicions col·lectives del partit. Però alhora les decisions més importants són preses per un reduït grup de persones, la direcció intel·lectual, que no respon a un control per part del conjunt de la militància. Així la relació entre capitalisme i democràcia no és equilibrada, s'excedeix de centralisme per dir les coses rellevants i de democràcia alhora del seu desenvolupament en els cercles. **Això ha suposat multitud de problemes interns,** creacions de corrents, travetes i empentes, a l'hora d'establir criteris i desenvolupar l'Assemblea Ciutadana o l'elecció de dirigents.

En el cas d'**Izquierda Unida** hem de remuntar-nos als seus orígens. Izquierda Unida va ser impulsada pel **PCE** en el marc d'un procés de liquidació del centralisme democràtic per **un model eurocomunista basat en federacions territorials.** Així el model organitzatiu que el PCE va decidir per Izquierda Unida va ser assimilable al seu propi model territorial, destrossant tot el teixit organitzatiu en els centres de treball i en els barris, per facilitar així el treball dels seus militants en ambdues estructures cap al que es va convertir en l'objectiu central: la lluita electoral..

Així, per exemple, **el PCE té un Comitè Central per cada Comunitat Autònoma i un Comitè Federal per sobre que és elegit en un 50% per cada Comitè Central territorial,** el que provoca el control de la organització pels territoris més desenvolupats. Aquest model ha provocat múltiples confrontacions entre territoris i corrents internes que més que vetllar pels interessos conjunts de la classe treballadors vetllen per l'interès de la seva estructura territorial.

Podríem posar multitud d'exemples de la relació orgànica fraccional entre el PCE i les seves corrents i Izquierda Unida i les seves, però si una pot destacar sobre la resta, seria la divisió del PCE de Madrid en les tres candidatures per assaltar la direcció d'Izquierda Unida – Madrid en la seva IX Assemblea.

Però els comunistes tenim clara la solució a aquest conjunt de problemes. Organitzats som forts, colpejant com un sol puny al sistema capitalista. **No hi ha més opcions organitzatives que permetin tombar aquest sistema i construir el socialisme. Per això, en el marc del nostre 9è Congrés, reforcem el nostre compromís amb el model leninista d'organització.**

Ezequiel Blanco
Marina Gómez

Picasso, art i compromís fins a l'últim dia

A la història de l'art, hi ha artistes dels que s'ha escrit tant que arribem a distanciar-nos significativament del que pugui transmetre'ns la seva obra. Picasso, terratrèmol de l'art del segle XX i compromès amb els oprimits fins a la seva mort, és l'exemple més clar.

Pintura, ceràmica, gravat... **totes elles eren instruments de laboratori, amb les que sempre va intentar, sota un mètode científic i sempre a la recerca d'alguna cosa nova, que la seva obra servís d'arma d'atac i defensa als desheretats.** Avui, quan els seus amors són més comentats que la seva obra i aquesta pateix un intent de despolitització que la despullen de tot el seu significat, hem de reivindicar l'artista compromès i conseqüent que va ser.

Als seus primers dibuixos, i a l'etapa blava en què ens submergia amb la tristesa pel suïcidi del seu amic Carles Casagemas, i amb una creixent sensibilitat a la vida dels més humils dels carrers de Barcelona. Amb el trasllat definitiu a París, arribaria l'explosió de color i els motius circenses a les seves obres, carregats encara més d'aquest simbolisme i honestedat amb la que reflectia el dia a dia. També arribaria el contacte amb algunes escultures ibèriques per una exposició al Louvre i el treball colze a colze amb Braque i Juan Gris, fets que posarien els fonaments per a la revolució cubista que donaria començament amb Les senyoretes d'Avinyó.

Amb la guerra nacional-revolucionària, el seu compromís al costat del bàndol republicà marcaria encara més la seva obra d'un caràcter revolucionari. A l'Exposició Internacional de París portaria el seu Guernica i altres tantes obres que li van valer l'intent de silenci per part de la dictadura franquista i la caça de bruixes dels EUA, però que van cobrar tal magnitud a la història de l'art que **encara avui i més que mai posen veu als horrors del món.** Tal va ser així, que durant el franquisme es van dur a terme dues exposicions de la seva obra, una a l'any 1957 i una altra al 1971, sent l'última objectiu d'un atemptat terrorista de l'extrema dreta.

Ajudant econòmicament i de totes les maneres que va poder a la causa, després de formalitzar el seu ingrés al Partit Comunista Francès li van fer activista incansable per la pau. Participaria el 1948 al Congrés d'Intel·lectuals per la Pau a Polònia, ens deixaria el colom com a símbol etern de la pau, i arribaria així l'any 1950, on rebria el Premi Lenin de la Pau. Va pintar contra la massacre de Corea i va deixar a Valàuria la pintura mural La Guerra i La Pau.

Així, el seu ingrés en el Partit Comunista és analitzat per nombrosos crítics d'art com un deliri d'un intel·lectual al que poc li importava el que patís ningú. Si tractem d'observar la trajectòria de Pablo Picasso, veurem que sempre va ser un artista conseqüent i compromès, que **la seva afiliació al Partit Comunista va ser l'evolució lògica d'unes idees que l'acompanyarien fins a la seva mort.**

B.R

Ocio

Un disc...

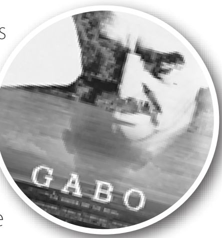
Amoríos, de Silvio Rodríguez (2015)

En aquesta primavera de 2016, Silvio Rodríguez tornarà a omplir de notes de troba i revolució les sales de concert de 9 ciutats de l'Estat espanyol. Silvio torna a estar de rabiosa actualitat, si és que algun dia va deixar d'estar-ho.

Des del 2014 porta preparant un recull de diversos temes inèdits sota el nom d'Amoríos, herència directa d'himnes com "La maza" o "canción del elegido", demostrant que mai deixarà d'estar de moda entre els que lluitem cada dia per un món millor.

Una pel·lícula...

Gabo, la màgia de la realitat (2015)

Està entre els nominats als pròxims premis Goya com a millor pel·lícula documental després d'haver omplert les sales de cinema de màgia, literatura i compromís polític i social. Gabriel García Márquez exemplifica com ningú el perfecte equilibri de l'art i la consciència.

Per això, en l'hora i mitja del film, la seva història ens atrapa entre la precarietat de la seva infància, la seva activitat periodística i literària i la seva relació amb altres personatges com Fidel Castro per a construir un retrat d'un dels millors escriptors del segle XX.

*Gabo, la magia de lo real, de Justin Webster, 2015

Un llibre...

José Díaz, una vida en lluita.

El 2013 s'ha publicat un llibre que és quelcom més que una biografia d '"un dels màxims dirigents del moviment obrer espanyol". Amb un rigorós estudi de diverses fonts, el relat és àgil i fa justícia amb aquesta gran figura de la nostra història.

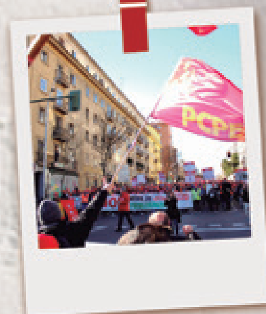
Repassant la vida de Josep Diaz Ramos fins a la seva mort a Geòrgia el 1942, posant l'accent a l'inici de la seva militància a Sevilla i al seu paper de dirigent del PCE durant els anys de la nostra guerra nacional revolucionària, la seva lectura es converteix en imprescindible.

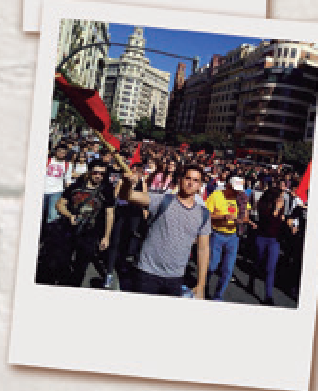
EL 9È CONGRÉS DELS CJC/JCPC COM A COLOFÓ A TOT EL TREBALL DUT A TERME DES DEL 8È

A la primavera els CJC/JCPC afrontarem la celebració del nostre 9 Congrés, és moment de fer balanç, de tirar la vista enrere al període des del nostre 8 Congrés.

Del nostre últim Congrés va sortir una Joventut Comunista que va haver d'afrontar dures batalles a la lluita de classes, amb les perspectives d'organitzar a la joventut d'extracció obrera i popular de l'estat espanyol sumida en unes condicions de misèria pel desenvolupament de l'última crisi del capitalisme.

Aquest repte ha cobrat en aquest temps especial importància en matèria de lluites educatives. L'educació universitària que venia sent la punta de llança de l'estratègia monopolista europea per a la mercantilització del nostre dret a educar-nos, va deixar de ser l'únic camp de batalla. La LOMQE ha col·locat a l'educació secundària i a la FP al mateix lloc al servei dels interessos del capital. Davant aquesta realitat **els CJC/JCPC apostem per l'organització d'associacions i sindicats estudiantils que acabin conformant un sindicat estudiantil estatal capaç de donar una decidida resposta a aquests atacs.** Conscients que cap dret en matèria educativa s'ha aconseguit sense la lluita de la classe obrera i la seva joventut, i que cap retrocés serveix als interessos del poble, sinó de les empreses, entenem que només amb aquesta estructura que avui és una realitat podrem no només no donar passos enrere en drets, sinó plantejar la reivindicació d'una educació al servei de la classe obrera i el poble.

En matèria laboral no hem enfrontat una situació molt diferent. Les successives contrareformes laborals, el pla de garantia juvenil europeu, les legislacions per a la contractació en pràctiques, les taxes d'atur juvenils... Ofereixen al sistema capitalista espanyol **una mà d'obra jove a preu de saldo**, amb la qual es trenquen els drets del conjunt de la classe obrera i que serveix per a incrementar la misèria de la força de treball. **Davant d'aquesta perspectiva continuem apostant per l'estratègia de la unitat obrera a cada centre de treball,** en què la classe treballadora juvenil trobem un espai de lluita conjunta amb la resta de la nostra classe, no caient també nosaltres a la lògica tirànica de la divisió d'interessos per afeblir les nostres posicions. Amb aquesta perspectiva de conformació de comitès d'unitat obrera, de donar suport a la lluita conscient de la classe obrera venim intervenint des del nostre 8 Congrés i aquesta és la nostra ferma determinació de lluita.

L'internacionalisme proletari és un dels nostres principis d'identitat com a joves comunistes i conseqüentment l'avenç organitzatiu de les joventuts comunistes ha estat un senyal d'identitat del nostre treball, al mateix temps que hem impulsat la lluita contra l'imperialisme, no només en les estructures internacionals en què participem, sinó també a l'estat espanyol. **La sortida de la UE, l'euro i l'OTAN és l'única consigna al servei dels interessos de la classe obrera, consigna que durant aquest període hem defensat braç a braç amb el Partit Comunista.**

Amb la perspectiva de la feina feta, del creixement davant les dificultats, és com avancem. **A dia d'avui aquesta perspectiva que preníem al nostre 8 Congrés: a cada centre de treball, d'estudis i a cada barri joventut comunista; segueix plenament vigent.** Després del nostre 9 Congrés continuarem treballant amb la joventut, no per a reforçar il·lusions reformistes sense lluita, sinó per a avançar en l'única realitat de futur que la joventut obrera i popular podem plantejar-nos: **l'organització i la lluita per a arrossegar a l'abocador de la història el capitalisme, són el l'únic camí possible.**

Vanessa García